

Όσκαρ Ουάιλντ

Ο ΣΚΛΗΡΟΚΑΡΔΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Κάθε απόγευμα, φεύγοντας απ' το σχολείο, τα παιδιά το 'χαν συνήθεια να παίζουν στον κήπο του Γίγαντα.

Ήταν ένας πελώριος, μαγευτικός κήπος, μ' απαλή πράσινη χλόη και χιλιάδες πολύχρωμα λουλούδια όμοια μ' αστέρια κι ακόμα, εδώ κι εκεί, δώδεκα ροδακινιές φορτωμένες ρόδινα κι ολόλευκα ντελικάτα ανθάκια απ' της άνοιξης τ' άγγιγμα, που το φθινόπωρο βάραιναν απ' τα πολύχυμα φρούτα.

Τα πουλιά κάθονταν στα δέντρα και κελαηδούσαν τόσο γλυκά, που τα παιδιά σταματούσαν το παιχνίδι για να τ' ακούσουν. «Πόσο ευτυχισμένα είμαστε εδώ!» έλεγαν αναμεταξύ τους.

Κάποια μέρα ο Γίγαντας γύρισε. Εφτά ολάκερα χρόνια ήταν σ' επίσκεψη, στο φίλο του το δράκο της Κόρνις, κι όταν τα χρόνια πέρασαν κι εκείνος είχε τελειώσει ό,τι είχε να πει -αφού δεν είχε και πολλά να συζητήσει- αποφάσισε το γυρισμό στο κάστρο.

Την ώρα που 'φτάσε, αντίκρισε τα παιδιά να παίζουν στον κήπο.

«Τι δουλειά έχετε εδώ;» φώναξε μ' οργή, και τα παιδιά το 'βαλαν στα πόδια τρομαγμένα.

«Ο κήπος είναι μοναχά δικός μου», είπε ο Γίγαντας. «Όλοι μπορούν να το καταλάβουν, και δεν θα επιτρέψω σε κανένα να παίζει εδώ, έξω από μένα».

Κι έτσι, έχτισε έναν πελώριο τοίχο ολόγυρα στον κήπο, κι ύστερα, κάρφωσε μια πινακίδα που 'λέγε:

«Οι παραβάτες τιμωρούνται».

Ήταν, αλήθεια, ένας πολύ σκληρόκαρδος Γίγαντας.

Τα δύστυχα τα παιδιά τώρα δεν είχαν μέρος να παίξουν. Δοκίμασαν να παίξουν στο δρόμο, όμως ήταν γεμάτος σκόνη και στουρναρόπετρες και δεν τους άρεσε.

Βάλθηκαν τότε να περιπλανιούνται γύρω απ' τους ψηλούς τοίχους, όταν τέλειωναν τα μαθήματά τους, νοσταλγώντας τον όμορφο κήπο.

«Πόσο ευτυχισμένα ήμασταν εκεί!», έλεγαν αναμεταξύ τους.

Κι ύστερα ήρθε η άνοιξη.

Η εξοχή γιόμισε από μικρά μπουμπούκια και πουλάκια. Μονάχα στον κήπο του σκληρόκαρδου Γίγαντα ήταν ακόμα χειμώνας.

Τα πουλιά ούτε που νοιάστηκαν να τραγουδήσουν για 'κείνον, αφού δεν υπήρχαν παιδιά εκεί, και τα δέντρα λησμόνησαν ν' ανθίσουν.

Αν καμιά φορά κανένα όμορφο λουλουδάκι έβγαζε το κεφαλάκι του απ' το γρασίδι, μόλις αντίκριζε την πινακίδα ένιωθε τέτοια λύπη για τα παιδιά, που λούφαζε ξανά στο χώμα, συνεχίζοντας τον ύπνο του.

Οι μόνοι που 'ταν ευχαριστημένοι απ' αυτή την κατάσταση ήταν το χιόνι και η παγωνιά.

«Η άνοιξη λησμόνησε αυτό τον κήπο», έλεγαν, «κι έτσι εμείς θα μείνουμε εδώ όλο το χρόνο».

Το χιόνι τύλιξε το γρασίδι με τον ολόλευκο μανδύα του κι η παγωνιά μπογιάτισε όλα τα δέντρα ασημένια.

Ύστερα προσκάλεσαν και το Βόρειο Άνεμο να 'ρθει να μείνει μαζί τους κι εκείνος ήρθε τυλιγμένος με βαριά γουναρικά. Ολημερίς ούρλιαζε πάνω απ' τον κήπο και φύσαγε μες στις καμινάδες.

«Μα τούτο είναι ένα θαυμάσιο μέρος», έλεγε «πρέπει να καλέσουμε και το χαλάζι».

Κι έτσι, το χαλάζι, ντυμένο στα γκρίζα και μ' ανάσα όμοια με πάγο, ήρθε.

Κάθε μέρα, για τρεις ώρες, χοροπηδούσε πάνω στη στέγη του κάστρου, μέχρι που τα περισσότερα κεραμίδια ράγισαν, κι ύστερα, γυρνοβολούσε στον κήπο, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί η άνοιξη άργησε να 'ρθει», συλλογιζόταν ο σκληρόκαρδος Γίγαντας, καθώς γερμένος στο παράθυρο, κοιτούσε τον παγωμένο, ολόλευκο κήπο.

«Ελπίζω να φτιάξει ο καιρός»...

Όμως η άνοιξη δεν ήρθε ποτέ, μήτε το καλοκαίρι.

Κι έτσι ήταν πάντα χειμώνας εκεί κι ο Βόρειος Άνεμος και το χαλάζι και το χιόνι κι η παγωνιά ασταμάτητα χόρευαν ανάμεσα στα δέντρα.

Κάποιο πρωινό, ο Γίγαντας ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του μ' ανοιχτά μάτια, όταν άκουσε μια θεσπέσια μουσική.

Ηχούσε τόσο γλυκά στ' αυτιά του που πίστεψε πως μάλλον θα 'ταν οι μουσικοί του βασιλιά που πέρασαν -κι όμως, ήταν μονάχα ένας μικρούλης σπίνος που τραγουδούσε έξω απ' το παραθύρι του.

Μα είχε κυλήσει τόσο πολύς καιρός από τότε που το στερνό τιτίβισμα είχε ακουστεί στον κήπο του, που θάρρεψε πως ήταν η ομορφότερη μουσική στον κόσμο.

Κι άξαφνα, το χαλάζι σταμάτησε το χορό του πάνω απ' το κεφάλι του γίγαντα, ο Βόρειος Άνεμος έπαψε να βρυχάται, και μια μεθυστική ευωδιά τον τύλιξε, περνώντας απ' τ' ανοιχτό παραθυρόφυλλο.

«Θαρρώ πως η άνοιξη επιτέλους έφτασε», είπε ο Γίγαντας και πηδώντας από το κρεβάτι κοίταξε έξω.

Μα τι ήταν αυτό που 'πνιξε τη ματιά του;

Ήταν η πιο μαγευτική εικόνα. Από ένα άνοιγμα στον τοίχο, τα παιδιά σύρθηκαν μέσα και σκαρφάλωσαν στα μπράτσα των δέντρων. Σε κάθε δέντρο που αγκάλιαζε το μάτι του αντίκριζε κι ένα παιδάκι. Και τα δέντρα πετάριζαν από χαρά για τα παιδιά που γύρισαν, κι έτσι ντύθηκαν με λουλούδια και λύγιζαν τα μπράτσα τους απαλά, πάνω από τα παιδικά κεφαλάκια.

Τα πουλιά φτερούγιζαν ολόγυρα τιτιβίζοντας μαγευτικά και τα λουλούδια κρυφοκοίταζαν μέσ' από την πράσινη χλόη και ξεκαρδίζονταν στα γέλια.

Ήταν μια όμορφη εικόνα, μα όμως στην άκρη της κρατούσε ακόμα ο χειμώνας. Ήταν που στην πιο απόμερη γωνιά του κήπου, στέκονταν ένα μικρό αγόρι. Κι ήταν τόσο μικρό που μήτε τα κλαδιά του δέντρου δεν μπόραγε να φτάσει, έτσι που απελπισμένο βάλθηκε να κόβει βόλτες γύρω του κλαίγοντας γοερά.

Το καημένο το δεντράκι ήταν ακόμα σκεπασμένο από πάγο και χιόνι, ο Βόρειος Άνεμος φυσούσε και μούγκριζε από πάνω του.

«Σκαρφάλωσε, μικρό μου αγοράκι», έλεγε το δέντρο, και λύγιζε τα κλαδιά του όσο μπορούσε, αλλά το αγόρι ήταν μικρό, τόσο μικρό.

Η καρδιά του Γίγαντα έλιωσε καθώς το έβλεπε.

«Πόσο σκληρόκαρδος ήμουν», συλλογίστηκε. «Τώρα ξέρω γιατί η άνοιξη δεν θα ερχόταν ποτέ εδώ. Να, τώρα θ' ανεβάσω αυτό το αγοράκι στην κορφή του δέντρου κι έπειτα θα γκρεμίσω τον τοίχο, έτσι που ο κήπος μου θα 'ναι μόνο για τα παιχνίδια των παιδιών».

Κι αλήθεια, μετάνιωσε πολύ για ό,τι είχε κάνει.

Έτσι, περπάτησε στις μύτες των ποδιών του, κι ανοίγοντας την εξώπορτα πολύ σιγά, βγήκε στον κήπο.

Όμως, να, μόλις τα παιδιά τον είδαν σκιάχτηκαν τόσο πολύ, που όλα μαζί το 'βαλαν στα πόδια κι ο χειμώνας ήρθε ξανά στον κήπο. Μόνο το μικρό αγόρι δεν έφυγε, γιατί τα ματάκια του που 'ταν γεμάτα δάκρυα δεν είδαν το Γίγαντα που ερχόταν.

Κι ο Γίγαντας ήρθε κλεφτά πίσω του, το πήρε απαλά στο χέρι του και το ανέβασε στο δέντρο. Και το δέντρο άνθισε. Τα πουλιά ήρθαν και τραγούδησαν πάνω του και τ' αγοράκι τύλιξε τα χεράκια του γύρω στο λαιμό του Γίγαντα και τον φίλησε.

Και τ' άλλα παιδιά, σαν είδαν πως ο Γίγαντας δεν ήταν πια κακός, γύρισαν τρέχοντας και μαζί τους ήρθε η άνοιξη.

«Τώρα είναι ο κήπος σας αυτός, μικρά μου παιδάκια», είπε ο Γίγαντας, και παίρνοντας ένα μεγάλο τσεκούρι γκρέμισε τον τοίχο. Κι όταν οι

άνθρωποι περνούσαν για την αγορά στις δώδεκα η ώρα βρήκαν τον Γίγαντα να παίζει στον πιο όμορφο κήπο που είχαν δει ποτέ.

Ολημερίς έπαιζαν και το βράδυ πήγαν στο Γίγαντα να τον αποχαιρετίσουν. «Όμως, πού είναι ο μικρός σας σύντροφος;» είπε. «Το αγόρι που ανέβασα στο δέντρο». Βλέπετε ο Γίγαντας το αγαπούσε απ' τ' άλλα περισσότερο, γιατί τον είχε φιλήσει.

«Δεν ξέρουμε», αποκρίθηκαν τα παιδιά· «έφυγε».

«Πρέπει να του πείτε να 'ρθει οπωσδήποτε αύριο», είπε ο Γίγαντας.

Αλλά τα παιδιά είπαν πως δεν ήξεραν πού έμενε και πως δεν το είχαν δει ποτέ πριν. Κι ο Γίγαντας ήταν πολύ λυπημένος. Κάθε απόγευμα, όταν το σχολείο τέλειωνε, τα παιδιά έρχονταν κι έπαιζαν με το Γίγαντα, μα το μικρό αγόρι, που ο Γίγαντας αγαπούσε, ποτέ δε φάνηκε. Εκείνος φέρνονταν καλά σ' όλα τα παιδιά κι όμως του έλειπε ο πρώτος μικρός του φίλος και συχνά μιλούσε γι' αυτόν θλιμμένα· «πόσο θα 'θελα να τον έβλεπα!», έλεγε κάθε τόσο.

Τα χρόνια κύλησαν. Κι ο Γίγαντας γέρασε κι αδυνάτισε. Δεν μπορούσε να παίξει πια κι έτσι κάθονταν σε μια πελώρια πολυθρόνα και παρακολουθούσε τα παιχνίδια των παιδιών και θαύμαζε τον κήπο. «Έχω πολλά όμορφα λουλούδια», έλεγε· «μα τα παιδιά είναι τα ωραιότερα απ' όλα».

Ένα χειμωνιάτικο πρωινό κοίταξε έξω απ' το παράθυρο, καθώς ντυνόταν. Δεν μισούσε τώρα το χειμώνα, γιατί ήξερε πως η άνοιξη κοιμόταν μόνο και τα λουλούδια ξεκουράζονταν.

Ξάφνου έτριψε τα μάτια του από απορία και κοίταζε... και κοίταζε... Ήταν βέβαια κάτι το θαυμάσιο...

Στην πιο απόμερη γωνιά του κήπου ένα δέντρο ήταν σκεπασμένο μ' ολόλευκα λουλούδια. Τα κλαδιά του ήταν χρυσαφένια κι ασημένια φρούτα κρέμονταν, ενώ πλάι του στεκόταν το μικρό αγόρι που 'χε τόσο αγαπήσει.

Ορμησε τρέχοντας στις σκάλες ο Γίγαντας, γιομάτος χαρά, και τρέχοντας βγήκε στον κήπο. Έτρεξε πάνω στο γρασίδι κι ήρθε κοντά στο παιδί. Κι όταν το έφτασε, το πρόσωπο του κοκκίνισε απ' την οργή κι είπε:

«Ποιος τόλμησε να σε πληγώσει;». Γιατί στις παλάμες του αγοριού και στα μικρά του πόδια διακρίνονταν οι πληγές από καρφιά.

«Ποιος τόλμησε να σε πληγώσει;» φώναξε ο Γίγαντας· «πες μου κι εγώ θα πάρω το μεγάλο μου σπαθί να τότε κάνω κομμάτια!».

«Κανένας!» αποκρίθηκε το παιδί· «όμως αυτές είναι οι πληγές της αγάπης!».

«Ποιος είσαι;» είπε ο Γίγαντας, κι ένας παράξενος φόβος τον κυρίεψε και γονάτισε μπρος στο παιδί.

Και το παιδί του χαμογέλασε και του είπε: «Μ' άφησες κάποτε να παίξω στον κήπο σου, απόψε εσύ θα 'ρθεις μαζί μου στο δικό μου κήπο, τον Παράδεισο».

Κι όταν τα παιδιά ήρθαν τρέχοντας το απόγεμα, βρήκαν το Γίγαντα νεκρό κάτω απ' το δέντρο, σκεπασμένο ολάκερο με κατάσπρα λουλούδια.